

NANDO, WE'RE HOME

A Return To The Place That Called First

Ferdinando Frega – Nando the Scribe

Gillettenarrative.com

GILLETTE: NANDO, ITTHON VAGYUNK

Hetek óta újra és újra visszatér hozzám egy pillanat az életemből. 1993-ban jártunk, és egy akkoriban forradalminak számító borotválkozási rendszer bevezetésére az apámmal Washingtonba repültünk. Folyton azt kérdezte, boldog vagyok-e, és mosolygott. Nem gyakran láttam ilyennek, és ez kíváncsivá tett – mintha a megfelelő pillanatra várna, hogy valami fontosat mondjon.

Egy délután, munka után, egy folyóparti mólón sétáltunk. Megfogta a karomat, közelebb húzott, és azt mondta:

„Nando... Amerikában vagyunk. Nando... itthon vagyunk.”

Boldog volt – a szeme megtelt, szinte meghatódott, szinte sírni készült. De én túl fiatal voltam ahhoz, hogy megértsem, mit akart valójában mondani a szavakon túl.

Ma nem tudom elfelejteni. Majdnem hét hónapja tér vissza ez az emlék, körbe-körbe jár a fejemben. Harminchárom év telt el, és ő egy éve nincs már. De a jelzése hangos és világos: azt akarja, hogy megértsem, készen kell állnom arra, hogy újra útra keljek – hogy hazamenjek. Abba az otthonba, amely 61 évvel ezelőtt csak egy FedEx-gólya hibája miatt nem fogadott be... de az egy másik történet.

Itt, Olaszországban úgy érzem, mintha egy gyümölcsösládába zártak volna – valami szorít, ami soha nem volt az enyém.

Hogyan jutok el oda, fogalmam sincs. A havi 70 USD az egyetlen forrásom, és senkit sem üldözök pénzért. Csak a szép nőket üldözöm – ha intelligensek. Nem bűn, szenvedély. Hálatartozás annak, akinek soha nincs szüksége reklámra – a nőnek, aki akkor is létezik, amikor egyedül áll.

És amikor végre belépek odaát valamelyik terembe, három calabriai csípős paprika lesz a zsebemben. Így mutatkozom be:

„Ez a tűz – az egyetlen, ami életben tart minket, és megóv a betegségtől. A szájban kezdődik, és a seggben végződik. Csak az ellenfelek meg ne tudják soha.”

Nando